

Arrest

nr. 205 046 van 7 juni 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 november 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk, doch op 23 mei 2012 ongegrond verklaard.

1.2 Op 30 juni 2016 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 30 januari 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.06.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

*E(...), R(...) (R.R. (...)), né à (...) le (...)
E(...), G(...) (R.R. (...)), née à (...) le (...)
+ enfants:
E(...), D(...) (R.R.: (...)), né (...) le (...) 1999
E(...), D(...) (R.R.: (...)), née à (...) le (...) 2001
E(...), G(...) (R.R.: (...)), né à (...) le (...) 2004
E(...), E(...) (R.R.: (...)), né à (...) le (...) 2006
Nationalité: Kosovo
Adresse: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09.08.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 30.06.2016 en in de bijgevoegde medische attesten werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. (zie bevestiging arts d.d. 19.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsplicht en het principe van proportionaliteit”. Ze menen verder dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“De heer E(...) E(...) lijdt aan congenitale glaucoom. Het is noodzakelijk dat hij voor de medische behandeling en opvolging in België blijft, de behandeling meer geavanceerd is België dan in Kosovo, inzake gebruik van technieken, technologie en inrichting.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet

enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt omdat de redenen reeds ingeroepen werden in een eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf. Echter is het niet zo omdat de redenen voor de aanvraag hetzelfde zijn, dat de gezondheidstoestand van de heer E(...) E(...) ongewijzigd is gebleven. De gezondheidssituatie van de heer E(...) E(...) is ernstig, hij heeft continu medische begeleiding nodig.

De heer E(...) E(...) kampt met ernstige gezondheidsproblemen, waarvoor hij in België in behandeling is.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende

partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op 9 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend. De gemachtigde oordeelt dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 30.06.2016 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens ingeroepen werden in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst hierbij naar de bevestiging van de arts van 19.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert dat aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is. Gelet op bovenstaande motivering kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat er sprake zou zijn van standaardformuleringen. In deze mate maken zij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partijen wijzen op een manifeste appreciatiefout, wordt opgemerkt dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9ter, § 3, 5° luidt als volgt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*

In casu werd de aanvraag van 30 juni 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, omdat de gemachtigde met verwijzing naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 januari 2017 oordeelde dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 30 juni 2016 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens ingeroepen werden in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, met name in de aanvraag van 9 augustus 2011.

Voormeld medisch advies van 19 januari 2017 luidt als volgt:

"NAAM : E(...), E(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Kosovo

geboren te (...)op (...)2006

adres: (...)

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.06.2016 en 09.08.2011 te vergelijken. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 15.06.2016 + bijlage 19/9/2016 blijkt dat betrokkene lijdt aan een congenitale glaucoom, en verder lijkt oftalmologische opvolging noodzakelijk.

Er is geen wijziging van de reeds eerder ingeroepen diagnose in vergelijking met de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend op 30.06.2016.

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 15/6/2016 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld en wordt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene herhaald."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partijen overhandigd en dit advies, waarnaar zoals reeds aangegeven expliciet wordt verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, maakt een integraal deel uit van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen geven aan dat E. E. lijdt aan congenitale glaucoom en stellen dat het noodzakelijk is dat E. E. voor de medische behandeling en opvolging in België blijft omdat de behandeling meer geavanceerd is in België dan Kosovo inzake gebruik van technieken, technologie en inrichting. Ze voeren verder aan dat het niet zo is omdat de redenen voor de aanvraag hetzelfde zijn, dat de gezondheidstoestand van E. E. ongewijzigd is gebleven. Ze stellen dat de gezondheidssituatie van E. E. ernstig is en dat hij continu medische begeleiding nodig heeft. De verzoekende partijen benadrukken dat E. E. kampt met ernstige gezondheidsproblemen waarvoor hij in België in behandeling is.

De Raad stelt vast dat uit de recentste aanvraag van 30 juni 2016 en de toegevoegde (medische) stukken blijkt dat E. E. lijdt aan een congenitale glaucoom waarbij ook sprake is van blindheid aan het linkeroog. In het standaard medisch getuigschrift van 21 juni 2016 wordt bij de specifieke noden en de medische opvolging onder rubriek F. onder meer een jaarlijkse opvolging vermeld en ook in het standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2016 is onder rubriek F sprake van een verdere opvolging van 1-2 keer per jaar. In het standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2016 is sprake van een levenslange behandeling. Uit de stukken van de eerdere aanvraag van 9 augustus 2011, met name uit het standaard medisch getuigschrift van 1 augustus 2011, blijkt dat er ook destijds onder meer sprake was van een ernstige oogziekte waarbij een levenslange behandeling wordt vermeld. Verder blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 8 april 2011 dat toen ook sprake was van verlies van zicht aan het linkeroog waarbij onder rubriek F een verdere regelmatige opvolging wordt vermeld. In het medisch advies van 11 mei 2012 gaf de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk aan dat er sprake was van een "verhoogde druk (...) in het linkeroog (glaucoom)" waardoor E. E. het zicht uit dat oog verloor, dat deze jongen dient opgevolgd te worden en op latere leeftijd een esthetische ingreep kan ondergaan en dat de opvolging van het gezonde oog wordt weerhouden om blindheid te voorkomen.

In de bestreden beslissing wordt in geen geval betwist dat er thans geen sprake meer zou zijn van een ernstige (oog)ziekte of dat er geen opvolging/behandeling meer nodig zou zijn, maar wordt geoordeeld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 30 juni 2016 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van genoemde bepaling. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 19 januari 2017 gesteld dat betrokkene lijdt aan een congenitale glaucoom en dat oftalmologische opvolging noodzakelijk lijkt waarbij hij heeft geoordeeld dat er geen wijziging is van deze reeds eerder ingeroepen diagnose in vergelijking met de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter en dat op het voorgelegde nieuwe standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2016 geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld maar enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene wordt herhaald.

Door louter algemeen te stellen dat het niet zo is omdat de redenen voor de aanvraag hetzelfde zijn, dat de gezondheidstoestand van E. E. ongewijzigd is gebleven en louter te benadrukken dat de gezondheidssituatie van E. E. ernstig is en dat hij continu medische begeleiding nodig heeft, tonen de verzoekende partijen in geen geval aan dat er sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de medische elementen die zij in hun aanvraag van 30 juni 2016 aanhalen, reeds bleken uit de aanvraag van 9 augustus 2011 en de daaraan

toegevoegde medische documentatie. De Raad merkt hierbij op dat op 23 mei 2012 inzake deze reeds eerder aangehaalde medische elementen een ongegrondheidsbeslissing genomen werd waarbij ook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst werd onderzocht. De verzoekende partijen hebben echter geen beroep ingesteld tegen deze ongegrondheidsbeslissing zodat deze definitief is geworden.

De verzoekende partijen weerleggen zodoende in geen geval *in concreto* de vaststelling uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Het betoog dat het noodzakelijk is dat E. E. voor de medische behandeling en opvolging in België blijft omdat de behandeling meer geavanceerd is in België dan Kosovo inzake gebruik van technieken, technologie en inrichting, doet geen afbreuk aan deze vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt hierbij dat de aanvraag van 9 augustus 2011 waarbij ook de thans ingeroepen elementen werden aangehaald op 23 mei 2012 ongegrond werd verklaard waarbij in het medisch advies van 11 mei 2012 werd geoordeeld dat de zorgen en de opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Bovendien wordt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vastgesteld dat de medische behandeling die beschikbaar is in het land van herkomst van hetzelfde of van een vergelijkbaar niveau moet zijn als in België. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het volstaat dat de beschikbare behandeling adequaat is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van de redelijkheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en een manifeste appreciatiefout wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1116 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU